

Melanie Dobson

A woman with blonde hair in a bun, wearing a dark blue jacket and white shirt, stands on a balcony with a metal railing. She is looking out over a cityscape with a large church spire in the background. The scene is bathed in a warm, golden light, suggesting a sunset or sunrise. The background is slightly hazy, emphasizing the woman in the foreground.

Dochter van het Derde Rijk

Aan de vooravond van de Tweede Wereldoorlog wordt een jong meisje ontvoerd. Het begin van een keten van bijzondere gebeurtenissen.

Roman

DOCHTER VAN HET DERDE RIJK

Andere romans van Melanie Dobson:

De tragedie van Ladenbrooke Manor

Het geheim van Chateau d'Epines

Tot ik je vind

Een kamer vol lichtjes

Melanie Dobson

Dochter van het Derde Rijk

Roman

Vertaald door Patricia Pos

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Patricia Pos
Ontwerp omslag: Wil Immink Design
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 3091 4
ISBN 978 90 297 3092 1 (e-book)
ISBN 978 90 297 3093 8 (audiobook)
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Curator's Daughter* bij Tyndale House Publishers, Inc., USA.
© Melanie Dobson, 2021

De Bijbelteksten zijn ontleend aan de Nieuwe Bijbelvertaling © 2004

© 2021 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Tante Janet Wacker

29 maart 1946 – 13 juni 2018

Ik zal je altijd dankbaar blijven voor het delen van je verhalen, je Wacker-kracht, je liefde voor mensen en de vriendschappen die je tijdens je werk als lerares op een zwarte school sloot.

Kiki

Mijn prachtige ontdekkingsreizigerster en aanmoedigster.
Bedankt dat je me bij het schrijven van elk boek helpt.

Proloog

Eagle Lake, Idaho
Winter 1999

Boven een sluier van mist waakte de maan over de vallei vol majestueuze witte dennen. Het bos was omsloten door hekken met poorten die alleen zij met het puurste bloed mochten passeren. Zij die dapper voor de toekomst van de mensheid vochten.

De verse sneeuw aan de modderige oever deden Sarahs tenen tintelen. Haar blanke huid voelde aan alsof er een storm doorheen woedde die haar deed denken aan de onstuimige regenbuien die dit rotsachtige gebied in de lente teisterden. Het was diep in de nacht en ze had alleen een katoenen nachthemd aan. Haar arische bloed scheen haar een superieure kracht te geven, maar die voelde ze niet. Die voelde ze eigenlijk nooit. Haar bloed leek haar op belangrijke momenten zoals deze wel vaker in de steek te laten.

Tijdens haar nachten alleen aan de rivieroever had ze geen idee wat ze geloofde, maar Lukas had genoeg passie in zijn hart voor zowel hen als hun baby. Voor hun huwelijk had Lukas beloofd dat hij al haar twijfels uit haar gedachten zou wissen, maar ze was inmiddels vijftien en haar aarzelingen waren alleen maar toegenomen.

De maan leek te knipperen met haar ogen – of had ze geknippoogd? Misschien bespote ze haar wel, net als de talloze mensen deden die haar en Lukas het liefst vandaag nog uit deze vallei zagen vertrekken.

Het dichtstbijzijnde dorp lag hier twintig minuten vandaan. Ze had nog niet zo lang in Coeur d'Alene op school gezeten toen haar vader erachter gekomen was dat ze daar geloofden dat elke burger in hun land onder Gods leiding stond. Ze was nog maar zeven geweest toen hij haar van school gehaald had, maar niet voordat een klasgenoot – een vriend met een donkere huidskleur – haar verteld had dat God liefde was en van iedereen hield, welke huidskleur je ook had. Naast deze schoolvriend had ook haar broer haar over Gods liefde verteld. Niet veel later had haar vader haar verboden ooit nog met hen te spreken.

Onder het glinsterende wateroppervlak lag een zwarte diepte waarop een dunne witte sneeuwlaag lag. De contrasterende kleuren hielden haar dag en nacht bezig.

Het was alsof het zwart en wit zich voor haar ogen tot grijs vermengden. Op de een of andere manier leken de kleuren elkaar nodig te hebben.

Als God de mensheid en een wereld vol kleur geschapen had, waarom schonk Hij Zijn liefde dan alleen aan mensen met een blanke huid? Waarom waren zij die de talloze andere kleuren op de wereld vertegenwoordigden in Zijn ogen minder waard?

Hoewel die vragen net zo vurig brandden als het ijskoude water tussen haar tenen, durfde Sarah ze niet hardop te stellen. De Arische Raad, waarvan haar vader de leider was, hield niet van dat soort vraagstukken. Hun land moest geleid worden door het verstand. Altijd. De minderwaardige rassen, zo had haar vader uitgelegd, waren voortgekomen uit een verbond van Satan en Eva nadat die uit het paradijs gezet was.

In haar dagelijks leven werd van Sarah verwacht dat ze geloofde dat iedereen met een getinte huidskleur een vijand van God was. Hierbuiten kon ze haar gedachten echter de vrije loop laten. Ze kon precies zijn zoals God haar geschapen had en wie ze diep vanbinnen was door na te denken over de brandende vragen die haar zo bezighielden. In de stilte

bliezen de kleuren van de nacht en de zoete dennengeur haar ziel nieuw leven in.

Lukas en hun lieve, nog maar drie maanden oude dochtertje lagen in de blokhut achter haar te slapen. Vijftig andere leden van de raad, onder wie haar ouders, deden in de overige hutten hetzelfde.

Afgezien van nachten als deze had ze in dit afgelegen bosgebied nog geen moment rust gevonden. In de kerk heerste haat en de wapenkamer bevatte genoeg munitie om het hele dorp en een groot deel van Idaho van het leven te beroven.

Aan de oever van Eagle Lake leek echter een andere God te regeren. Een God Die vredig was.

Lukas en haar vader hadden er alles aan gedaan om haar twijfels weg te nemen, maar daar waren ze geen van beiden in geslaagd. Wanneer haar ziel wanhopig was, kon ze hier een kleine glimp van God opvangen en voelde het even alsof ze echt leefde. En op momenten dat haar hart hevig naar antwoorden op haar vragen verlangde, was die glimp van God alles wat ze nodig had.

Er lag een gladde steen aan haar voeten, die ze uit de modder tilde en vervolgens terug in het water gooide. Ze luisterde naar de zachte plons en zag de steen in de diepte verdwijnen.

Hoe zou het zijn om een van de boten langs de kant los te maken en langzaam weg te drijven? Of om het koude water in te lopen tot het haar opslokte en ze honderden meters onder het oppervlak verdween?

Hoe zou het voelen om simpelweg weg te zijn?

In de verte jankte een coyote, wat haar aan het gehuil van haar dochtertje deed denken. Het geluid zette haar met beide benen op de grond. Hoe graag ze hier ook weg wilde, ze kon Elsie niet zomaar achterlaten.

De mist begon op te trekken, wat waarschijnlijk betekende dat de zon op het punt stond door te breken en alles nu elk moment kon veranderen.

Ze kon misschien beter teruggaan naar bed, zodat Lukas

niet merkte dat ze wakker geweest was, maar in hun blokhut kon ze niet nadenken – kon ze zich geen zorgen maken en zich zelfs niet afvragen wat er zou gebeuren als ze dit omheinde gebied alleen verliet. In hun blokhut probeerde ze zo min mogelijk te voelen.

Het enige wat ze er deed, was haar dochttertje vasthouden en wensen dat ze samen de donkere nacht in konden trekken. Een wens die ze nooit met iemand kon delen en zelfs Elsie niet in haar oor kon fluisteren. Er waren al vaker mensen geweest die aan de Arische Raad wilden ontsnappen, maar die kwamen nooit ver. Daar zorgde haar vader wel voor.

Soms hadden ze hun woorden nog niet eens in daden omgezet voordat ze net als de steen in het meer verdwenen.

Het koude bergwater stroomde opnieuw over haar tenen. Toen verscheen er opeens een lichtschijnsel in de mist, een minuscule vonk op het water. Een eenzame ster aan de donkere hemel.

Ze keek naar de vonk tot er een vlam zo scherp als het zwaard van haar man ontstond, die al snel om zich heen greep en haar gedachten in vuur en vlam zette.

Een nachtmerrie, dacht ze, over brand, geschreeuw en mensen die wanhopig over het prikkeldraad om hun grondgebied probeerden te klimmen. Blijkbaar lag ze nog te slapen in hun blokhut boven het meer, met Lukas aan haar zijde en Elsie in haar wiegje naast zich.

Het was maar een droom en –

Op dat moment klonk er een sirene. Ze kreeg kippenvel en eindelijk drong de werkelijkheid tot haar door.

Dit was geen droom. En het was ook geen oefening. Haar vader zou immers nooit toestaan dat de bewakers die zonder waarschuwing organiseerden. De sirene betekende dat de mannen ten strijde trokken en de vrouwen en kinderen moesten vluchten.

Ze wist precies wat ze moest doen als ze door de vijand werden aangevallen. Haar vader had boten klaarliggen die

eerst de vrouwen en kinderen en vervolgens de mannen naar de overkant van het meer zouden brengen. Diep in de bergen, ver weg van het dorp, was een tweede gemeenschap die Eagle's Nest heette. In het fort was genoeg eten opgeslagen en ook voldoende wapens om zo nodig tien jaar te kunnen overleven.

Het was een schuilplaats die hun vijand nooit zou vinden.

Ze wist dat ze moest vluchten, maar haar voeten leken steeds dieper in de modder weg te zakken.

De vlammen likten aan de blokhut van haar ouders zoals het water aan haar voeten likte en even later ging de woning in vlammen op.

Mensen vluchtten schreeuwend hun houten huizen uit. Hun gegil overstemde zelfs de sirene.

Zou Lukas nog thuis zijn? Toen ze naar het meer vertrokken was had hij nog geslapen, maar soms ging ook hij 's nachts op pad.

Had hij – hadden zij – Elsie alleen achtergelaten?

De angst sloeg haar om het hart. Sarah stapte niet in een boot, maar begon de heuvel op te rennen tot een andere jonge vrouw – Aimee – haar vastgreep en mee naar het water begon te trekken. 'Je kunt niet meer terug, Sarah.'

Een tweede blokhut vatte vlam, waarna ook de derde algauw in brand stond. Vervolgens was haar woning aan de beurt.

'Elsie!' riep ze, terwijl ze zich losrukte.

Haar dochter kon natuurlijk niet antwoorden, maar ze moest weten dat haar moeder eraan kwam. Dat ze haar nooit zomaar in de steek zou laten.

Ze begon te hoesten. De rook brandde in haar longen en prikte in haar ogen.

'Sarah,' brulde Lukas haar toe. 'Ik heb haar.'

Terwijl de vlammen de buitenmuren van hun blokhut bereikten, keek ze wanhopig naar de ramen en deuren om een glimp van haar man en dochtertje op te vangen.

Meer dan een glimp had ze niet nodig. Zodra ze Lukas en Elsie zag, zou ze precies weten wat ze moest doen.

‘We zien elkaar in Eagle’s Nest,’ schreeuwde haar man.

Sarah probeerde dichterbij te komen, maar werd tegengehouden. ‘Geef haar aan mij,’ riep ze.

‘Nee.’ Zijn stem klonk nu zwakker, alsof hij door het vuur werd opgeslokt. ‘Ik neem haar mee de bergen in.’

Aimee leidde haar naar een van de boten. ‘We moeten gaan.’

‘Stap in de boot,’ riep Lukas vanuit de rook. De anderen klommen de oude pontonboot in, maar haar natte tenen weigerden.

‘Niet zonder Elsie...’

‘Wij nemen de volgende.’

Normaal gesproken deed ze altijd precies wat Lukas zei, maar om de een of andere reden wist ze dat ze nu in verzet moest komen. Op dat moment greep het vuur echter nog heviger om zich heen. Het kreeg een dieprode kleur en de rook was zwarter dan daarvoor. Naast de geur van verkoold hout rook ze nu ook iets anders. Verschrikt dacht ze aan het buskruit in de schuur.

Het volgende moment werd ze achterover geblazen en viel de boot in, die door de kracht van de explosie begon te schommelen. De bestuurder kwam meteen in actie en begon door de rook over het meer te varen.

De Arische Raad wist Eagle’s Nest niet te bereiken. Aan de andere kant van het water werden hun boten opgewacht door een gecamoufleerd leger. De mannen hielden Sarah apart en laadden de volwassenen in busjes.

Ze tuurde over het meer om de tweede boot te ontwaren, maar zag alleen een dikke mist en in de verte een oranje gloed. De anderen konden hier nu elk moment aankomen. Binnen een paar minuten – of misschien wel luttele seconden – zou de boot van Lukas aanmeren.

De gecamoufleerde mannen konden haar onmogelijk van haar kind scheiden.

‘Mijn dochtertje,’ smeekte ze toen een man haar naar zijn auto leidde. Hij hield haar arm stevig vast zodat ze niet terug naar het meer kon rennen.

Hij schudde zijn hoofd en zei dat het hem speet.

Een nieuwe naam, zei hij. Ze zou een nieuwe naam en een nieuw leven krijgen.

Hij kon haar echter niet vertellen wat er met Elsie gebeurd was.

*Het nationaalsocialisme is... de zorg en het leiderschap
van een volk met een gemeenschappelijke bloedrelatie...
Aldus dienen wij de handhaving van een goddelijke wil
en vervullen een goddelijk doel – niet in de geheime
schemering van een nieuw godshuis, maar openlijk
in het aangezicht van de Heer.*

Adolf Hitler

Laatste Rijkspartijdag in Neurenberg, september 1938

1

Hanna

Montségur, Frankrijk

Lente 1940

Geheimenbewaarders, zo noemde Hanna Tillich de sekte van katharen die zich ooit in deze grot verscholen had. Ze had altijd diep respect voor iedereen die een geheim kon bewaren, en in het bijzonder voor mensen die een groot geheim zoals dit meenamen in hun graf.

Er waaide een zacht briesje langs de rotsmuren, die door de jaren heen waarschijnlijk van heel wat bijzondere zaken getuige waren geweest. Hanna was vastbesloten om de geheime gebeurtenissen die hier hadden plaatsgevonden aan het licht te brengen.

Kon ze de cadans van de wind maar zien te ontcijferen.

Terwijl haar collega-archeologen aan de voorzijde van de grot aan het werk waren, was zij deze tunnel in gelopen. Het licht van de kaars in haar hand danste flakkerend over de muur en onthulde houtskoolschetsen van drie schilden, ieder voorzien van een roestkleurig symbool dat haar aan een IJzeren Kruis deed denken. Doordat het in de grot erg donker was, waren de schetsen goed bewaard gebleven.

Hoewel ze van Heinrich Himmler een jas met een dikke bontkraag gekregen had, beefde ze van de kou. De troffel in haar hand klapperde tegen haar metalen lantaarn aan. Honderden katharen hadden zich tijdens de dertiende eeuw in het verwoeste kasteel boven deze grot schuilgehouden. De meesten waren echter door katholieke kruisvaarders vermoord nadat ze geweigerd hadden van hun geloof af te vallen.

Zouden sommige leden van de groep in deze grot gedood zijn? Misschien waren deze symbolen als waarschuwing achtergelaten. Of zeiden ze iets over de plek waar hun geheimen verborgen lagen.

Ze bekeek de kruizen op de schilden, die erg leken op het kruis op de soldatenjas die haar vader tijdens de oorlog met Frankrijk gedragen had. En op het kruis dat de Führer nu nog gaf aan de mannen die voor het *Vaterland* vochten.

Hanna vocht weliswaar niet aan het front, maar volgens Reichsführer Himmler was haar werk net zo belangrijk als dat van de soldaten. Hij had haar en de rest van zijn team van Ahnenerbe-archeologen persoonlijk geselecteerd om te bewijzen dat het Duitse volk afstamde van het arische noordelijke ras. Dat was immers het nobelste ras dat bestond.

Haar team was echter om een andere reden naar Montségur gekomen. De moordpartijen die hier hadden plaatsgevonden, lagen inmiddels zevenhonderd jaar achter hen, maar niemand had ooit ontdekt waar de katharen hun smaragden beker – de heilige graal – verborgen hielden. Die was tijdens het laatste avondmaal door Jezus gebruikt en had later gediend om druppels van Zijn bloed op te vangen. Drie jaar geleden was de Duitse onderzoeker Otto Rahn in het geheim naar deze regio afgereisd en had hij de steile berg naar deze grot beklommen omdat hij ervan overtuigd was dat de katharen de waardevolle beker hier achtergelaten hadden.

Voor zover Hanna wist, was Rahn de enige Duitser die deze grot ooit bezocht had, maar niemand wist wat hij er precies ontdekte. Rahn was vorig jaar overleden en had dat geheim meegenomen in zijn graf.

Hoewel Himmler enorm gemotiveerd was om de arische wortels van Duitsland te verkennen, was hij ook compleet geobsedeerd door het vinden van de heilige graal. Hij dacht namelijk dat het christelijke artefact mystieke krachten had die ervoor konden zorgen dat Duitsland de oorlog zou winnen.

Hanna was lang niet zo machtsbelust als Himmler en de

andere nazileiders. Zij hield vooral van verhalen, en in het bijzonder verhalen die iets over de identiteit van een complete generatie konden onthullen. Na het vernietigende – en vernederende – verlies van de *Weltkrieg* in 1918 was het Duitse volk wanhopig op zoek naar een nieuwe basis.

Sinds een paar maanden begon Duitsland de nederlaag eindelijk te boven te komen door hun *Lebensraum* – leefruimte – te vergroten en Frankrijk binnen te vallen. Vervolgens had Himmler Hanna en haar team de opdracht gegeven de graal te vinden. Ze mochten deze hele regio zonder overheidsbemoeienis doorzoeken.

Himmler had beloofd de heilige graal te laten beveiligen door SS-soldaten zodat hij niet vernietigd zou worden, zoals al eerder met Germaanse artefacten was gebeurd. Ook had hij beloofd elke Duitser met een christelijke achtergrond te beschermen. Desondanks moest het team voorzichtig te werk gaan, want veel mensen die in de Pyreneeën woonden vonden het maar niks dat hun nieuwe regering hier op zoek was naar heilige relieken.

Er viel een tweede lichtstraal op de drie schilden en Hanna draaide zich zo snel om dat ze haar leidinggevende Kolman Strauss bijna met haar troffel in zijn buik stak.

Hij gebruikte zijn statief als zwaard om het gereedschap behendig uit haar hand te slaan. Tijdens haar vierjarige studie antropologie aan de universiteit van Berlijn had ze aardig wat geleerd, maar nooit schermlessen gevolgd.

‘Deze zijn gemaakt door de Tempelorde,’ zei Kolman. Hij glimlachte om te laten zien dat hij haar de onhandige beweging niet kwalijk nam.

Ze raapte haar troffel van de stoffige grond en wendde zich weer tot de schilden. ‘Een van de vele mysteries van deze plek.’

‘Ze deelt haar geheimen vast snel genoeg met ons.’

De pommade in Kolmans haar zorgde ervoor dat zijn kapsel te allen tijde perfect in model zat en dankzij zijn arische blauwe ogen zou hij levenslang een hoge positie in Himmlers

Schutzstaffel bekleeden. Zijn grijze mouwen waren opgerold tot zijn ellebogen, alsof hij het in deze ijzige grot totaal niet koud had. Met zijn camera in de hand stond hij klaar om alles wat hier tijdens de middeleeuwen was achtergelaten op film vast te leggen.

Sommige geschiedkundigen dachten dat de Tempelorde had samengewerkt met de katharen om de heiligste relieken te bewaken. Deze schetsen hoefden echter niet door de katharen of de tempeliers gemaakt te zijn. Het was immers ook mogelijk dat anderen net als Rahn en Hanna's team de grot binnengedrongen waren om naar verloren schatten te zoeken of de honderden katharen die tijdens de kruistochten vermoord waren te gedenken.

'Dood ze. De Heer herkent de Zijnen wel.'

Dat zou een pauselijke legaat over het bloedvergieten van de katharen en de katholieken in 1209 gezegd hebben. Het oordelen moest aan God overgelaten worden.

Hoe, vroeg ze zich af, zou God uiteindelijk geoordeeld hebben over degenen die gezworen hadden Hem te dienen?

Hoewel Kolman er alle vertrouwen in had dat ze de graal zouden vinden, wist niemand wat ze precies in deze grot zouden aantreffen. Het enige wat ze wisten, was wat er in de literatuur over geschreven was. Zelf zou ze nooit zomaar haar geheimen prijsgeven, hoe sterk de verleiding daartoe ook was, en zelfs niet als ze bedreigd werd.

Hanna, Kolman en de twee andere archeologen zouden echter net zo lang doorgaan tot ze de artefacten die de katharen hadden achtergelaten vonden, hoeveel dagen of weken dat ook duurde. Ze zouden hun nachten in een wijngaard doorbrengen en elke ochtend opnieuw deze grot binnengaan. Ondertussen bewaakten Duitse soldaten de ingang en werd ook het bos in de gaten gehouden voor het geval lokale inwoners besloten in opstand te komen.

Hanna hoopte dat niemand een bedreiging voor hun team of de soldaten zou vormen. Het zou immers volkomen zinloos

zijn als hier nog meer bloed vergoten werd. Zij en haar team probeerden de heilige relieken alleen maar te beschermen.

Ze hield haar lantaarn omhoog zodat ze de tunnel in kon kijken. 'Ik denk dat ik nog iets verder naar binnen ga.'

Kolman zette zijn statief op de grond. 'Ik zal mijn camera klaarzetten.'

Hij had zijn filmapparatuur samen met hun andere spullen meegenomen de berg op. Dat had hij tijdens hun werk op andere continenten ook gedaan, maar om de een of andere reden wilde ze vanmorgen niet dat er gefilmd zou worden. Kolmans eindeloze stroom aan documentaties legde een behoorlijke druk op haar schouders. Hoewel hij door de jaren heen meer dan genoeg beelden had verzameld die bewezen hoe waardevol ze was, zou Himmler haar waarschijnlijk als schuldige aanwijzen als ze vandaag niks vonden.

'Nee,' zei ze dringend. 'Ik wil dit graag alleen doen.'

Een van haar blonde lokken ontsnapte aan haar opgestoken kapsel. Ze legde haar troffel en lantaarn op de grond en trok haar handschoenen uit om haar haren weer in model te brengen.

Kolman was haar leidinggevende en dus kon hij erop aandringen met haar mee te gaan. Dat deed hij echter niet. 'Je bent erg dapper, Hanna.'

'Eerder nieuwsgierig dan dapper, vrees ik.'

'Dat zijn allebei belangrijke eigenschappen voor een lid van de Ahnenerbe. Het is jammer dat je geen...' Hij maakte zijn zin niet af, maar ze wist wat hij wilde zeggen.

Dat je geen man bent.

Dat was inderdaad erg jammer. De weinige vrouwen die in Duitsland werkten, kregen de laatste tijd steeds vaker andere posities toegewezen. Hanna was de enige vrouwelijke archeoloog die nog in het veld werkte, maar ze vermoedde dat ook zij binnenkort een andere baan toebedeeld zou krijgen. Himmler had de Ahnenerbe kortgeleden namelijk ondergebracht bij de machtige Schutzstaffel en als vrouw kwam ze

niet in aanmerking om voor de SS aan de slag te gaan.

Als de heilige graal in deze grot lag en Hanna degene was die hem vond, zou Himmler er ongetwijfeld voor zorgen dat ze voor hem kon blijven werken. Het conserveren van de geschiedenis en de verhalen van haar volk was ontzettend belangrijk voor haar, want het Duitse erfgoed dreigde steeds meer verloren te gaan. Als ze haar waarde niet aan Himmler kon bewijzen, was de kans echter groot dat ze als secretaresse voor een van zijn mannen aan de slag moest.

‘Als ik hem vind,’ zei ze tegen Kolman, ‘begraaf ik hem wel weer zodat je onze ontdekking alsnog kunt filmen.’

Hij knikte respectvol en ze voelde dat hij wist dat zijn collega net zo op hun gedeelde taak gebrand was als hij. ‘We vinden hem vast wel.’

De andere twee archeologen in hun team waren bezig met het uitgraven van een stalagmiet die in de Franse literatuur als altaar bestempeld was. Dat zou weliswaar een waardige schuilplaats voor een relik zijn, maar ze vermoedde dat de plek te dicht bij de ingang van de grot lag om de heilige graal te verbergen. De katharen waren bereid geweest voor hun geheimen te sterven en dus hadden ze de locatie van hun belangrijkste relik waarschijnlijk zorgvuldig uitgekozen.

Er waaide nu een iets hardere wind door de grot, waardoor haar knot losraakte en de haren voor haar ogen wapperden. Kolman streek ze uit haar gezicht en zodra hij haar aanraakte, begon haar huid te gloeien. Zou hij de onmiskenbare vonk die tussen hen was overgeslagen ook gevoeld hebben?

‘Hanna –’

‘We moeten de beker zien te vinden,’ zei ze om hen allebei weer met beide benen op de grond te zetten.

Hij glimlachte. ‘Dat weet ik.’

‘Daar moeten we ons volledig op concentreren.’

Hij stopte haar haren achter haar oor, waardoor ook die plek warm werd.

Hanna’s eerste – en enige – liefde was de zoektocht naar

artefacten. Ze moest haar puberale gevoelens dan ook zien te negeren, voordat ze iets deed waar ze spijt van kreeg.

Ze liet Kolman achter en begon de tunnel in te lopen. Het onbekende was de plek waar ze zich het meest thuis voelde. Ze volgde de wind en het kaarslicht door een smalle doorgang en stapte een kamer met een hoog plafond in. De ruimte deed haar denken aan de Lorenzkirche, waar ze thuis elke zondag met Luisa naartoe ging.

Ze miste haar nicht enorm. Nadat Luisa's ouders verongelukt waren, was ze bij Hanna's familie ingetrokken. Luisa was maar een paar jaar ouder dan Hanna, maar was al gauw als een behulpzame en liefdevolle zus voor haar geworden. Ze had haar altijd verteld dat zij de antwoorden op vragen wist te vinden die de meeste mensen niet eens zouden stellen.

Hanna liet haar hand over de ribbels van de kalkstenen muur glijden en liep over de met brokstukken bezaaide vloer door de ondergrondse kathedraal. De lucht voelde vochtig aan en er hing een muffe geur, die haar deed denken aan de stoffige zolder waar ze ooit gespeeld had. Die bevond zich in het jachtverblijf naast een oude grafietmijn op het landgoed van haar familie.

De katharen hadden hun schatten waarschijnlijk niet in een grootse ruimte zoals deze begraven, maar misschien lagen ze hier wel in de buurt.

De wanden leidden haar naar kleine nissen en kamertjes naast de kathedraal. Misschien vond ze hier wel kasten of een kelder, bedacht ze.

Hanna zette haar rugzak tegen een van de muren en kroop toen met haar lantaarn en haar troffel door een klein kamertje dat naar een nog kleinere ruimte leidde. Het kaarslicht danste over schelpen die in de muur verwerkt waren en raakte toen iets anders.

Op een van de wanden was een vage schets te zien, een lijn – of eigenlijk twee lijnen – die geelwit waren en naar de grond leidden.

Ze volgde de lijnen naar beneden en vond onder aan de muur een driehoek, die net als de IJzeren Kruizen rood van kleur was. Zou dit een lans zijn? Of misschien de bebloede punt van een pijl?

Hanna gebruikte haar troffel om de grond schoon te vegen en maakte met de punt een net vierkant. Dit was de reden van haar bestaan. De mogelijkheid om antwoorden te ontdekken, mits ze natuurlijk de juiste plek identificeerde en diep genoeg groef om te vinden waar haar team naar op zoek was.

Het opgraven van schatten moest uiterst zorgvuldig gebeuren, maar toch besloot ze de nodige vaart achter haar werk te zetten. Met bonzend hart schraapte ze de grond binnen het vierkant weg. Toen een groep archeologen op zoek was geweest naar de restanten van Atlantis, hadden ze daarvoor zeven gebruikt zodat ze zelfs de kleinste stukjes niet zouden missen. Minuscule details konden immers van het grootste belang zijn om het grotere verhaal te vertellen. In dit geval waren ze echter niet op zoek naar kleine stukjes van een verhaal. Himmler wilde de hele beker. Intact. Alsof het een wit konijn was dat op raadselachtige wijze uit de hoed van een tovenaer getrokken kon worden.

Hij wilde het onmogelijke, maar haar taak was om het onmogelijke mogelijk te maken of om genoeg aanwijzingen te vinden om het voortzetten van hun zoektocht te verantwoorden.

Sinds haar afstuderen in Berlijn was Hanna met de Ahnenerbe al door Zweden en Tibet getrokken om vast te stellen waar de arische mensen vandaan kwamen en hoe Himmler op hun kracht kon voortbouwen. Macht en bewijs van het Germaanse erfgoed – dat waren de twee dingen die Himmler onophoudelijk leken te fascineren.

Ze hadden in Tibet en Zweden geen overtuigende aanwijzingen gevonden die bewezen dat er ooit ariërs geweest waren. In Zweden bleek echter wel sprake geweest te zijn van een erg geavanceerde beschaving. Kolmans verslag aan de

Reichsführer had hun baas dan ook erg blij gemaakt.

Hanna stak een nieuwe kaars aan en ging verder met graven om de geheimen van deze plek bloot te leggen. Ze zou deze kamer net zo lang doorzoeken tot ze de beker of een volgende aanwijzing had gevonden.

Een uur later vond ze enkele botfragmenten en stukjes aardewerk. Toen raakte haar troffel een steen, die ze besloot uit te graven. De ronde randen van de steen deden haar denken aan thuis – aan de stenen in het nabijgelegen labyrint waar haar moeder vroeger altijd heen was gegaan om te bidden.

Het stalen blad raakte een hard oppervlak en zodra ze iets groens zag, sloeg haar hart een slag over.

Ze haalde haar zakmes tevoorschijn en had net wat grond weggekrabd toen ze Kolmans stem in een van de andere kamers hoorde.

Snel schoof ze de grond terug in het gat en kroop ze met haar lantaarn in haar hand de ruimte weer uit.

Ze wilde haar ontdekking zelf filmen en de beker vervolgens vol trots naar buiten dragen zodat het hele team hem kon zien. Zodat iedereen zou weten dat Hanna Tillich deze heilige relik hoogstpersoonlijk ontdekt had.

Als Kolman de beker vond, zou hij ongetwijfeld met de eer gaan strijken.

Ze gooidde haar troffel naast haar rugzak neer en begon terug te lopen naar de kathedraal. De schaduw van haar lantaarn wiegde heen en weer over de muren.

‘Wat is er?’ vroeg ze zodra ze de indrukwekkende ruimte weer binnengestapt was.

Kolman greep haar pols vast. ‘We moeten hier weg.’

‘Maar –’

‘Nu,’ zei hij op strenge toon.

Ze schudde zijn hand van zich af. ‘Ik zal mijn spullen pakken.’

‘Daar is geen tijd meer voor.’

Haar zakmes, troffel en rugzak vol aantekeningen, potloden

en extra kaarsen waren echter nog binnen. Die kon ze toch niet zomaar achterlaten?

‘Waar is geen tijd meer –’

In de verte klonk een woest gedonder en ze keek verward in de richting van de uitgang. Toen ze de grot vanmorgen binnengegaan waren, was het buiten stralend weer geweest.

‘We zijn hier niet meer welkom.’ Hij begon haar mee naar buiten te trekken.

‘Ik heb mijn rugzak nodig.’ En stiekem wilde ze nog een korte blik werpen op het voorwerp dat ze aan het uitgraven was geweest.

‘De anderen zijn al onderweg naar beneden.’ Het was zijn taak om hun team veilig de grot uit te leiden, maar ze had toch nog wel tijd om haar rugzak mee te nemen?

Er klonk een tweede explosie, die haar deed inzien dat ze maar beter naar Kolman kon luisteren.

Samen daalden ze de berg af en trokken ze de bossen in.

De volgende ochtend was deze storm van geweld vast weer gaan liggen en kon ze terug naar de grot gaan om haar rugzak op te halen.

Twee vrouwen graven in het verleden. Een van hen zet haar leven op het spel.

1940 Hanna Tillich werkt als archeologe en zoekt naar verborgen schatten in de bodem die de superioriteit van het arische ras moeten bewijzen. Als ze wordt gedwongen met een SS-officier te trouwen en het jonge meisje Lilly te adopteren, begint ze vraagtekens te zetten bij het naziregime.

Hanna besluit haar eigen geheime schatten te verzamelen onder de stenen van een gebedslabyrint. Maar ze beseft al gauw dat deze geheimen haar en het dochttertje van wie ze zoveel houdt weleens in gevaar kunnen brengen...

2020 Holocaustonderzoeker Ember Ellis neemt contact op met een oude docent om Hanna's verhaal boven water te krijgen. Tijdens haar zoektocht krijgt ze ongevraagd hulp van Dakota Kiehl, de jongen die haar op de middelbare school zo vreselijk heeft vernederd. Ember ontdekt dat ze ook met haar eigen verleden in het reine zal moeten komen om het onderzoek tot een goed einde te brengen. Maar wil ze dat eigenlijk wel?

Melanie Dobson schrijft historische romans met een mix van romantiek en spanning. Verhalen waarin het heden en het verleden elkaar afwisselen zijn haar specialiteit.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3091 4

9 789029 730914

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT